

VLOEK VAN VUUR EN SCHADUW

VLOEK
VAN VUUR EN
SCHADUW
EMMY VAN RUIJVEN

Vloek van vuur en schaduw
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing
Auteur: Emmy van Ruijven
Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa & Jen Minkman
Zetwerk: Rubre Art (Mariska Maas)

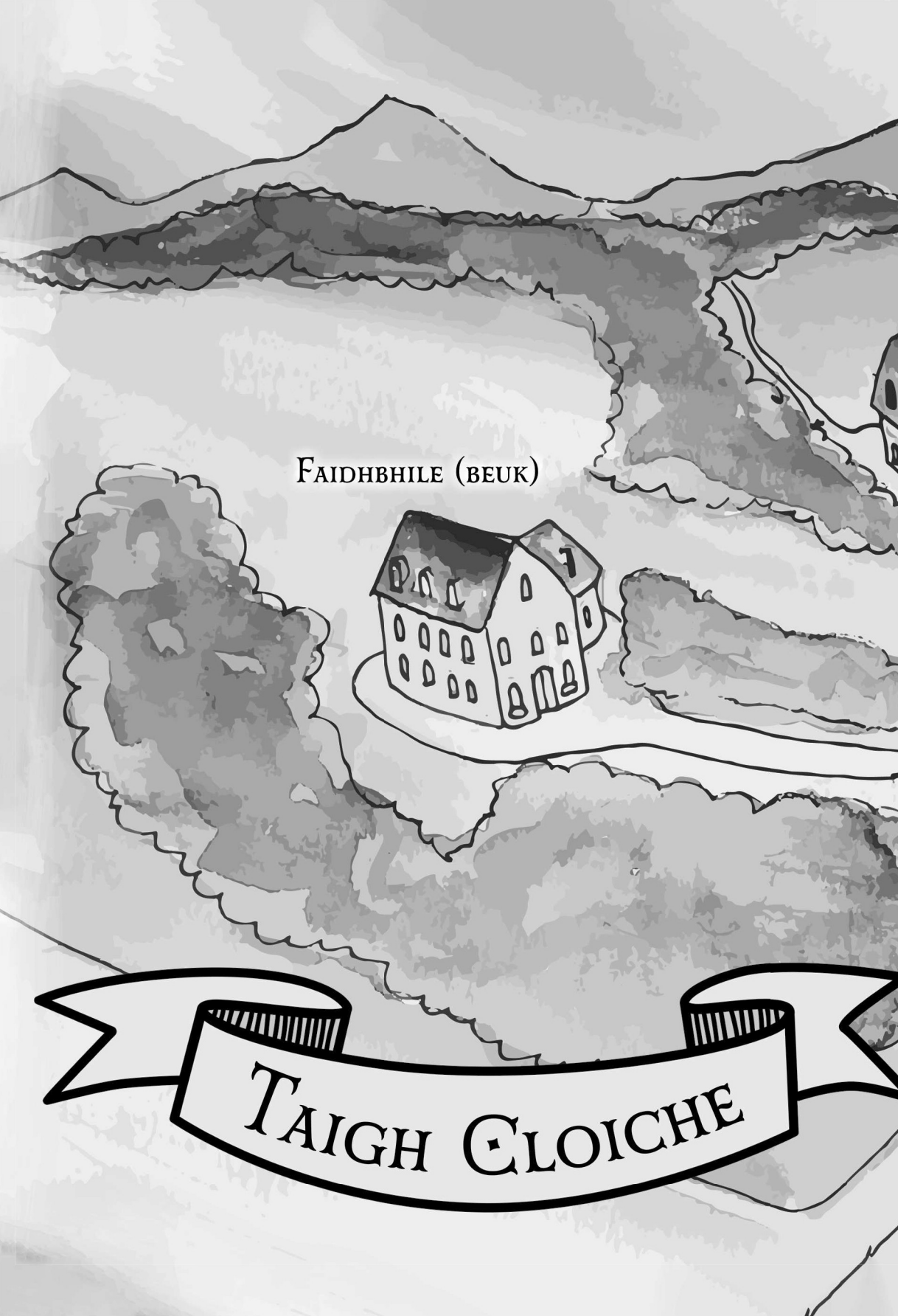
Eerste uitgave maart 2023
ISBN: 9789493265431
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE CAMPUS VAN TAIGH CLOICHE

UITSPRAAKLIJSTJE

Taigh Cloiche (Taj Kloigè)	-	Stenen huis
Faidhbhile (Faiville)	-	Beuk
Cuileann (Kulen)	-	Hulst
Darach (Dàràg)	-	Eik
Samhain (So-win)	-	Halloween

FAIDHBHILE (BEUK)

TAIGH CLOICHE

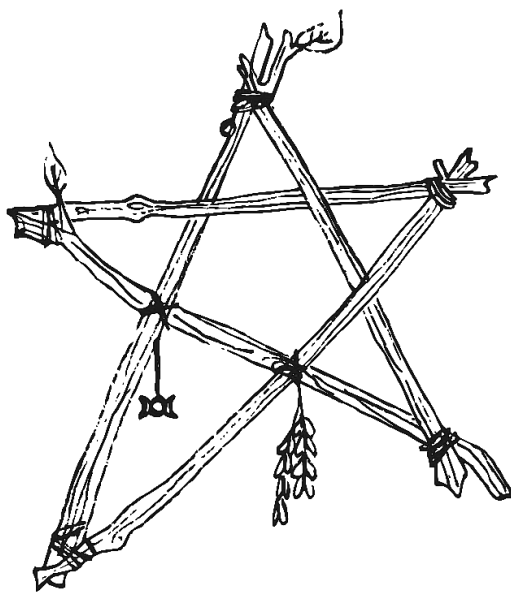
DE RUÏNE

HET LANDHUIS

CUILEANN (HULST)

KLASLOKALEN

DARACH (EIK)

PROLOOG

Haar eens zo blonde haar was nu doorregen met een grijze gloed en kunstig naar achteren getrokken in een elegante wrong. In plaats van dat het haar oud maakte, hielp het haar juist om een tijdloosheid uit te stralen waar menig vrouw jaloers op was. Ze stond kaarsrecht bij het raam en nam een slokje uit het porseleinen theekopje dat al drie eeuwen in de familie was. Via een gigantisch raam keek ze uit over de keurig onderhouden tuin. De rozen stonden prachtig in bloei. Ze waren perfect, precies zoals ze verlangde. Haar ogen volgden de vlucht van een vogel.

Er was één andere persoon in de ruimte: haar dochter. Het meisje zat op de bank en wipte ongemakkelijk heen en weer met haar voet terwijl ze met iets teveel lawaai de sterke thee opdronk.

De vrouw bij het raam sloot haar ogen en zuchtte even. Het meisje schrok hiervan en hield haar voet onmiddellijk stil. Zo voorzichtig mogelijk probeerde ze rechtop te gaan zitten, want het oordeel van haar moeder was haar veel waard. Ze hield het kopje tussen haar vingers en negeerde het tintelende gevoel van de hitte. Eén verkeerde beweging en

haar moeders humeur kon omslaan. Naast de warmte tintelde er nog iets in haar vingertoppen: magie. Ze duwde het voorzichtig terug en weerstond de drang om haar drankje af te laten koelen met de macht die ze bezat. Het lukte haar niet. Een klein vonkje schoot over en siste zachtjes in haar theekopje.

Het was voldoende om haar moeder zich te laten omdraaien. Er verscheen echter geen woede in haar ogen. 'Je moet je magie onder controle houden,' zei ze streng, na een akelige stilte. Ze draaide zich terug naar het raam en zette het kopje en schoteltje op een van de antieke bijzettafels. Haar dochter zag een glimp van de zilverachtige littekens die onder haar mouw vandaan piepten. Het was het enige stukje imperfectie waar het meisje haar moeder vandaag op kon betrappen. Een gevolg van een uit de hand gelopen magisch ritueel.

Haar moeder had meteen door dat ze zat te kijken. In plaats van haar dochter aan te spreken, vulde de geur van ozon de ruimte. Haar macht knetterde in de lucht en maakte de lucht statisch.

'Het spijt me, moeder,' fluisterde het meisje haast. Haar kopje rinkelde op het schoteltje.

'Eis je magie op. Maak niet dezelfde fouten als ik deed. Ik heb de coven vervloekt en daar word ik nog dagelijks aan herinnerd.' De moeder klonk verbitterd.

'Wat kan ik doen?' vroeg het meisje. Snel zette ze het kopje naast zich op een tafeltje.

'Zorg dat je de fout herstelt. Je had niet uit de coven gezet mogen worden. Regel het.'

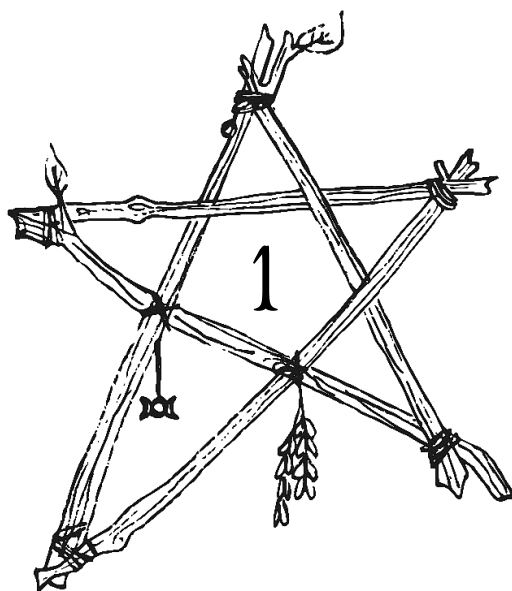
'Ja, moeder.'

Ik moet mijn moeder trots maken. Haar tonen dat we krachtiger zijn dan alle andere heksen. Niemand mag ons onderschatten. Ik zal ze vervloeken!

'Ga je spullen inpakken. Je vertrekt morgenvroeg.'

VORIGE ZOMER

OLIVIA

De vlammetjes van drie dozijn kaarsen wierpen spookachtige schaduwen op de ruwe muren. Een grote groep tieners stond in een cirkel net buiten een ruïne. Olivia, die deel van de groep uitmaakte, stond te rillen. Ze kon het niet laten om zo nu en dan naar de kaarsenvlammen voor zich te kijken, alsof ze daarmee alles om zich heen kon vergeten. Het meisje had het ijskoud en voelde zich bedreigd door de schaduwen achter zich. Normaal had ze daar weinig last van, maar nu voelde ze zich onrustig. Ze zou zweren dat ze net Thea had zien staan. Maar dat kon niet, want zij was de vorige keer weggestuurd. Toen ze even met haar ogen knipperde, was ze verdwenen. Ze had het zich vast verbeeld.

Olivia deed haar stinkende best het gevoel van zich af te schudden. Ze probeerde de aandacht van haar vriendinnen te trekken, maar die waren veel te druk bezig met hun eigen ding. Daarom verschoof haar concentratie naar de kringelende rook die van het wierookstokje in haar hand af kwam. Haar hand trilde even en er dwarrelde as naar beneden. De fijne, grijskleurige stof voelde warm tegen haar lichtbruine huid.

Met haar tong bevochtigde ze haar lippen. Haar gezicht zakte in een

frons en ze schudde al slikkend haar hoofd, alsof er iets vastzat in haar keel.

Focus je op Evalon, sprak Olivia zichzelf streng toe. Ze keek op en richtte zich nu op een van de oudste meisjes van de cirkel. De hogepriesteres van de coven, de heksenkring waar Olivia lid van was, stond in het midden van de cirkel. Ze had haar lange armen hoog de lucht in gestoken met haar handpalmen naar boven, alsof ze iets onzichtbaars vasthield. Evalon keek strak naar de hemel, waar de volle maan als een wakende moeder boven hun hoofden hing. Het lange, donkere haar van Evalon viel als een waterval over haar schouders toen ze haar gewicht verplaatste en haar blik wegtrok van de hemel om haar medeheksen aan te kijken. Daarna sloot ze haar ogen, badend in het maanlicht.

Zo in deze cirkel leek Evalon langer. Machtiger dan normaal. Misschien was het de rondkolkende magie en misschien was het het natuurlijke overwicht dat ze op iedereen leek te hebben. Olivia vond Evalon prachtig, machtig en ook een beetje gevaarlijk. Keer op keer liet ze zich door Evalon betoveren, alsof de Godin in hoogsteigen persoon voor haar stond. Nieuwsgierig bleef ze kijken, terwijl haar leeftijdsgenootjes om haar heen hun ogen gesloten hielden om de zegening van de maan te ontvangen.

Een moment lang was het helemaal stil. Het ongemakkelijke gevoel be kroop Olivia weer en ze hield haar adem in. De magie kroop tintelend over haar huid, fragiel maar krachtig, en liet een spoor van kippenvel achter op haar blote armen.

Iedereen keek gefascineerd naar Evalon, alsof ze in een trance zaten. Zelfs het gekrijs van een overvliegende uil wist niemand wakker te schudden. Behalve Olivia.

Was een uil geen boodschapper van naderend onheil? Ze schudde het idee meteen van zich af.

Als Evalon de uil had gezien, liet ze dat in ieder geval niet merken. De hogepriesteres ging onverstoord door met haar ritueel en zakte door haar hurken. Haar lange, slanke vingers sloten zich om een met water gevulde schaal, die ze langzaam optilde en voor haar borst vooruit hield. Het licht van de maan weerspiegelde in het donkere water.

Zelfverzekerd hervatte Evalon haar gebed. Olivia hoorde het wel, maar luisterde niet. De schaduwen bleven haar afleiden. Ze wenkten haar,

alsof ze haar dolgraag meer wilden vertellen.

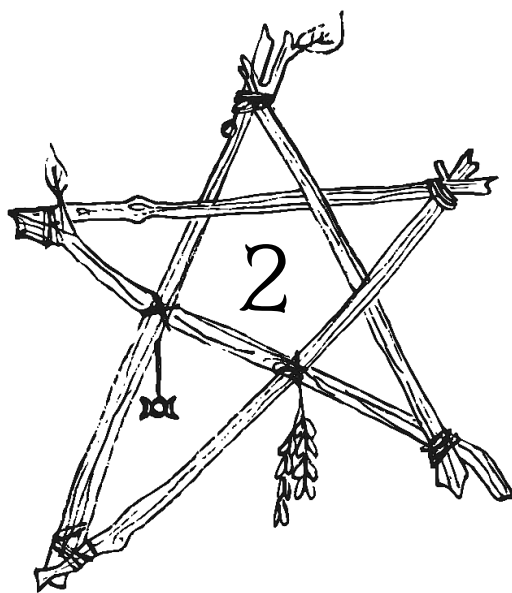
Ben ik de enige die dit voelt? vroeg Olivia zich af. Ze rilde nogmaals. De kou die ze ervoer begon uit te stralen naar haar benen, waardoor een oude blessure begon te tintelen en haar spieren al snel aanvoelden alsof ze een week in de diepvries hadden gelezen. Ze bewoog even om de kou te verdrijven en besloot zich daarna weer te focussen op het gloeiende puntje van het geurige staafje.

Het gezang van Evalon werd luider en hield abrupt op toen het water in haar schaal plotseling rimpelde. Een van haar mondhoeken kroop omhoog nu het oppervlak niet langer spiegelglad was.

‘Binnenkort zal onze cirkel compleet zijn!’ verklaarde ze luidkeels. ‘We zullen de macht krijgen die we verdienen. Ze zullen ons erkennen. De Godin heeft ons gezegend! Laten we nu feesten voordat de zomer-vakantie begint.’

SEPTEMBER

MAIRE

Met gesloten ogen zoog Maire een flinke hap lucht naar binnen. In haar hoofd telde ze tot tien om de moed te vinden om in de rij voor de paspoortcontrole te stappen. Er stonden zo'n vijftien mensen voor haar en ze stelde zich voor wat al deze mensen in Inverness kwamen doen. Was het een vakantie, of gingen ze naar huis? Misschien was die jonge vrouw drie plaatsen voor haar wel onderweg naar een *blind date* met een knappe Schot.

Toen ze eindelijk aan de beurt was, viel haar paspoort uit haar trillende handen op de smoezelige grond van het vliegveld. Maires onderlip trilde toen ze voorover boog om het boekje op te rapen, waarbij ze bijna haar evenwicht verloor omdat haar rugzak naar voren gleed. Ze was zo overweldigd door alles wat op haar afkwam, dat ze de tranen in haar ogen voelden prikken. Nog even en ze was vrij van haar leven in Nederland. Dit was gewoon de laatste hindernis en dan kon ze écht even al die tranen en frustraties achter zich laten. Dit was een tweede kans en die ging ze grijpen. Voor een trimester dan. Even geen getreiter en alleen zitten in de pauze.

Een enigszins gemaakte glimlach verscheen op haar gezicht en ze

schoof haar paspoort en haar “deze minderjarige mag alleen vliegen”-verklaring over de balie naar een nogal verveeld kijkende man toe. Hij sloeg het paspoort open en keek er vluchtig in. Daarna schoof hij de documenten naar haar terug terwijl hij ‘welkom in Schotland’ mompelde.

Snel griste ze haar papieren bij elkaar en propte ze in haar speciaal voor deze reis aangeschafte regenjas. Het zweet gutste over haar lijf, maar er was haar beloofd dat hij weer en wind tegen zou houden. Oma had erop gestaan dat ze hem kocht.

In haar haast probeerde Maire “eventjes” haar koffer aan de kant te zetten. Het ding was echter zo zwaar als een betonblok – ze wilde per se haar halve boekenkast meenemen – en niet in beweging te krijgen. Ze gaf een krachtige ruk aan het hengsel en het logge ding begon te rollen. Triomfantelijk liep Maire het laatste poortje door. Daarna was het alsof ze een andere wereld in stapte. Een wereld waarin ze zichzelf opnieuw zou uitvinden.

Nu ze écht op Schotse bodem was, was het alsof er een paar kilo aan lasten van haar schouders was gevallen. De reis was voorspoedig gegaan: geen verloren bagage, geen vertraging en de turbulentie waar ze zo bang voor was geweest, was uitgebleven. Vliegen bleek helemaal niet zo eng als ze had verwacht en zolang ze niet aan haar ouders dacht – wat een uitdaging was na die hysterische uitbarsting van haar moeder – had ze ook geen gevoel van heimwee. Ze zou bewijzen dat ze geen zielig vogeltje was. Ze was nu hier, in Inverness. Alleen. Niet langer het meisje dat nooit iets mocht, maar een scholiere die de wereld zou gaan veroveren.

‘Kun je even doorlopen?’ zei iemand op bitse toon achter haar. Bruut werd ze uit haar dagdroom getrokken en ze draaide zich met een ruk om. Een man met een nogal norske blik keek op haar neer. Snel – voor zover dat lukte – stapte Maire aan de kant. Opgelaten haalde ze een hand door haar witblonde haar, terwijl ze een ‘pardon’ stamelde.

Snel besloot ze de man te volgen naar de uitgang. Een nerveus gegiechel ontsnapte uit haar mond toen ze zag dat de gehaaste man bijna tegen een *pas op, nat* bordje aanliep.

Met verwondering keek Maire de terminal rond. Het was een stuk minder indrukwekkend dan Schiphol. Inverness Airport bestond uit een kleine hal met wat zaakjes waarvan het grootste gedeelte bestond uit eten of autoverhuurbedrijven.

‘Oeh, een boekhandel,’ zei ze tegen niemand in het bijzonder. Het kostte haar al haar doorzettingsvermogen om er niet meteen naar binnen te rennen om haar leesvoer voor het schooljaar aan te vullen. Ze dwong zichzelf door te lopen naar het verzamelpunt zoals was doorgegeven in de laatste e-mail die ze van de school had ontvangen.

Ze zag echter nog niemand staan. Paniek borrelde op en stuntelend stroomte ze de mouw van haar jas op om op haar horloge te kijken. Ze was toch wel op tijd? Had ze die wel goed verzet? Haar telefoon sprong automatisch over op de juiste tijd, toch? Waar was hij? Alle prikkels kwamen opeens een stuk heftiger binnen: het geluid van rollende koffers, telefonerende mensen en schreeuwende kinderen. Het beukte op haar in en haar hartslag schoot omhoog.

Een blik op de klok aan de muur kalmeerde haar. De internationale studenten die zonder ouders kwamen, werden om 13.00 uur lokale tijd verwacht op het verzamelpunt. Dit betekende dat Maire nog drie kwartier had om zich druk te maken over of ze wel op tijd zou komen.

Wederom drukte ze het verlangen om de *WH Smith* binnen te stappen weg en ze koos een van de eettentjes uit om wat te eten en drinken te halen. Door de zenuwen had ze geen hap door haar keel gekregen toen ze met haar halve familie bij wijze van afscheid had geluncht bij La Place. Haar maag begon nu luid te protesteren.

Nadat ze een voorverpakte sandwich ei met tomaat en een flesje sap had gekocht bij een mevrouw met een zwaar Schots accent, installeerde ze zich op een rij met stoelen met uitzicht op het verzamelpunt. Voorzichtig stalde ze alles uit op de stoel links van haar, zodat ze de ponden die ze als wisselgeld had gekregen netjes kon terugstoppen. Ze zuchtte, plots moe van de reis.

Kauwend op de taaie korst bestudeerde ze over de rand van haar bril de langslopende mensen. Veel van hen waren net zo ongeduldig als de man van eerder en haastten zich slalomend in de richting van de uitgang.

Zo nu en dan vielen mensen elkaar in de armen en soms was het niet goed te peilen of mensen het wel echt leuk vonden om elkaar weer te zien.

Bij elke tiener vroeg Maire zich af of het een toekomstig klasgenootje was. Toch ging er nog altijd geen bordje met de naam van de school omhoog.

Voor de tachtigste keer die dag opende ze de e-mail met instructies. De datum klopte. De tijd klopte. De locatie klopte. Ze kon hier heel slecht tegen en opende snel haar rummikub-app ter afleiding. Haar oma had een paar steentjes neergelegd en stond op winnen.

Om vijf minuten voor een stak een oudere man een bord omhoog met daarop een afbeelding van een bruine toren op een blauwe achtergrond. Opgewonden sprong Maire overeind, waardoor kruimels in het rond vlogen en ze zich bijna in de laatste korst verslikte. Een luide klap volgde: haar loeizware koffer was omgevallen en met veel bombarie neergekomen. Snel veegde ze haar mond schoon met de rug van haar hand en bukte zich met rode wangen om haar koffer op te rapen.

‘Laat me je helpen, *lassie*,’ zei een mannenstem. Ze keek op. Het was de man met het bordje. Hij bukte en tilde de koffer met gemak overeind.

‘Bedankt,’ stamelde ze. Zweet parelde op haar voorhoofd en ze wapperde zichzelf koelte toe. Plots hoorde ze de stem van haar moeder weer in haar hoofd. *‘Je bent hier niet klaar voor!’*

‘Graag gedaan.’ Glimlachend draaide de man zich weer om en liep terug naar zijn plaats. Hij liep een beetje krom en zijn gezicht was verweerd, maar zijn ogen hadden een vriendelijkheid uitgestraald die Maire meteen had gerustgesteld.

Ze liep achter hem aan.

‘Pardon,’ vroeg ze voorzichtig. ‘Bent u van Taigh Cloiche?’ Ze struikelde over het Schotse Gaelic.

Even leek de man haar niet te begrijpen, tot ze beiden naar het bordje keken.

‘O! Taigh Cloiche bedoel je? *Aye lassie!*’ Zoals hij het uitsprak, klonk het heel anders.

‘Ja, dat bedoel ik,’ zei Maire ademloos.

De man grinnikte. ‘Je moet het ons Schotten maar niet kwalijk nemen. We noemen het beestje graag bij de naam, maar voor iedereen buiten de Hooglanden zijn we niet te verstaan. Noem het maar *Stenen Huis*, zoals alle andere leerlingen ook doen.’ Hij hoestte even flink en stak snel het bord onder zijn arm om een zakdoek uit zijn broekzak te trekken.

‘Gaat het wel, meneer?’ vroeg ze bezorgd.

‘Ach ja, ik word een dagje ouder. Jij bent vast een van onze nieuwe leerlingen. Wat is je naam? Dan controleer ik even of je op de lijst staat.’

Maires gezicht ontspande en ze glimlachte. 'Maire de Jager, meneer.'

'Met zo'n naam kan je enkel uit Nederland komen. Onmogelijk om uit te spreken! Welkom in Schotland, *lass*.'

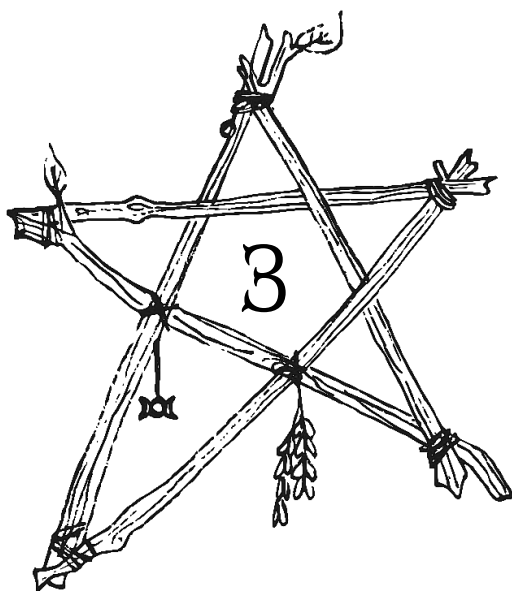
'Wat is uw naam?' vroeg ze. Voordat de man echter antwoord kon geven, werd hij onderbroken door een lange, breedgeschouderde jongen met blond haar en een kaaklijn zo scherp dat je er een stuk kaas mee zou kunnen snijden. De jongen straalde een arrogantie uit waar Maire instinctief van achteruit deinsde. Ze had voldoende ervaring met zijn soort jongens en was onmiddellijk op haar hoede. De oude man leek echter niet onder de indruk.

'Ah, toch nog een jaartje extra, Scott?'

'Sinds wanneer moeten we ons hier melden?' antwoordde de jongen alleen maar. Hij stak zijn handen in zijn zakken en schopte naar een onzichtbaar steentje.

'Sinds jij en je vriendjes vorige keer besloten om op eigen houtje naar school te komen,' bromde de man. 'Ik zal je noteren, Scott Petersen. Is je broertje Victor er ook weer bij?'

'Natuurlijk,' zei de jongen. Nonchalant wees hij met zijn duim over zijn schouder. Daar stond een boomlange jongen, waardoor het woord "broertje" plots zijn betekenis verloor. Victor was alles wat Scott niet was: slungelig en dun als een stok, met donker haar en lichte ogen. De vorm van hun gezichten leek op elkaar, maar waar Scotts schouders sterk en gespierd waren, waren die van Victor smal en slank. De jongen leek niet op zijn gemak en keek behoedzaam om zich heen. Een van Scotts metgezellen gaf hem een stomp tegen zijn schouder, waardoor Victor ineenkromp. Maire voelde zich meteen met hem verbonden. Ze probeerde voorzichtig zijn betoverende blauwe ogen te vangen om hem een bemoedigende blik toe te werpen.

MAIRE

Tien minuten later hadden zich meer leerlingen bij de groep gevoegd, waaronder een aantal vrienden van Scott. Luidkeels stonden ze met elkaar te praten en zo nu en dan gaven ze elkaar een amicale stomp zonder rekening te houden met andere mensen. Maire snoof geïrriteerd, wikkelde haar armen beschermend om haar bovenlijf en bleef zo dicht mogelijk bij de oude man staan.

Een voor een streepte de man namen af van leerlingen die zich bij de groep aansloten. Sommigen waren met z'n tweeën, anderen werden afgeleverd door hun ouders of waren net als Maire alleen en maakten een net zo verloren indruk.

‘Moeten we niet gaan?’ Maire wierp een blik op haar horloge. ‘Zometeen missen we de introductie!’

‘Ach, stel je niet aan.’ Scott draaide zich om op de bank waar hij samen met zijn maten op was gaan zitten en wierp haar een uitdagende blik toe. Maires alarmbellen gingen onmiddellijk af. ‘Je bent daar toch niet bang voor, hè brilsmurf?’

Maire voelde haar wangen gloeien en kromp ineen.

‘Scott, laat me je niet hoeven waarschuwen,’ bromde de man. ‘Ga met

je vriendjes op die telefoontjes van jullie spelen en laat haar met rust.'

'Bedankt,' antwoordde Maire zacht.

'Blijf maar even bij hem uit de buurt. Hij wordt uitermate irritant als hij zich verveelt.' De man maakte geen aanstalten om te vertrekken, waardoor Maire gedwongen werd elke minuut op de klok te kijken. Waar wachtte hij op? In de brief stond duidelijk dat iedereen er stipt om 13.00 uur moest zijn en het was al zeven over.

'De naam is Brian, trouwens,' zei hij toen. 'Brian Brown. Ach, daar zullen we onze laatste leerling hebben.'

'Joehoe!' Er kwam een meisje op de groep af gedraafd. Haar blonde paardenstaart danste alle kanten op en haar roze koffer bonkte achter haar aan. Hijgend kwam ze tot stilstand. Ze steunde tegen haar knieën en hief toen een hand. 'Even bijkomen, hoor. Is dit de groep voor Taigh Cloiche?'

Brian schoof zijn brilletje hoger op zijn neus en tuurde op de lijst. 'Jij moet Charlotte van Dyk zijn,' concludeerde hij.

Hé, nog een Nederlandse? Maires hart veerde op.

Charlotte kwam overeind en trok haar spijkerjasje recht. 'De enige echte! Ben ik de laatste?'

De oude man klemde het bord onder zijn arm. 'Aye, we zijn nu compleet. Dames, heren, jongeren, gespuis,' bulderde hij door de terminal. Hij trok een petje van tweed uit zijn zak en zette deze op zijn kalende hoofd, wild gebarend dat iedereen hem moest volgen. 'We gaan. Pak je spullen en volg mij naar de bus. Scott Petersen, blijf met je tengels van je buurman af en volg me. Rectrix McKenzie staat op ons te wachten voor de introductie. Hop hop!'

De groep kwam in beweging en Maire ging huffend en puffend achter de man aan met haar zware koffer. Ondanks zijn gebogen postuur bleek meneer Brown behoorlijk snel te zijn.

'Hoelang is het rijden?' vroeg Maire toen ze eindelijk op stoom was gekomen.

'Een uurtje ongeveer, *lass*.'

'Oké, dan neem ik zo even een reispilletje,' knikte ze. 'Ik had gelezen dat Schotland een en al kronkelwegen kon zijn en hier in het noorden is het vast nog extremer.'

'SCOTT, TREVOREN HANS, als jullie nu niet als de wiedeweerga

stoppen met klieren, gooi ik jullie in het laadruim,' brulde Brian.

'Ugh, als dit zo doorgaat, wordt het een lange rit.' Charlotte rolde met haar ogen toen ze naast Maire aansloot om de bus in te stappen. Brian nam een voor een alle koffers en tassen aan en zette ze in het compartiment onder de bus. De bus zelf was niet zo groot als een touringcar, maar bood wel plaats voor minstens een schoolklas.

Maire stapte als een van de eersten naar binnen en koos een plek vooraan. Opgelucht plofte ze op de blauw met bruine stoelen en wierp een blik naar achteren, waar Scott en co zich over de achterbank hadden gedrapeerd.

Charlotte plofte aan de andere kant van het gangpad op een stoel. Ze blies een pluk haar uit haar verhitte gezicht en stak een hand naar Maire uit. 'Hai, volgens mij zaten we samen in het vliegtuig,' begon ze. 'Ik ben Charlotte.'

Glimlachend pakte Maire de uitgestoken hand vast. 'Maire.'

'Top! Nu ken ik tenminste al iemand. Begin je ook aan 5 VWO?'

'Nee, vier,' antwoordde ze. 'Dus ik kom in *year 11*.'

'O, jammer. Ik begin in 12, aan mijn A-levels!' Charlotte lachte breed. 'We zullen elkaar vast veel zien. Zo groot is de school niet en ik heb gehoord dat alle internationale leerlingen samen lessen Engels volgen. Blijf jij het hele jaar of alleen een trimester?'

'Voor nu een trimester. Ik heb een beurs, maar wie weet kan ik die verlengen. En jij?'

'Sowieso een jaar. Ik heb ook een beurs, maar mijn peettante heeft wat geld bij elkaar gesprokkeld voor het geval hij niet verlengd wordt. Ze zou het liefst zien dat ik al mijn A-levels hier doe. Het zou goed op mijn cv staan, natuurlijk!'

Maire knikte bevestigend. 'Misschien komen we ook wel bij elkaar in het Huis,' zei ze opgewonden. Op Taigh Cloiche werd je ingedeeld in een van de woonvertrekken op de campus en Maire had de halve zomer gespendeerd met het afspeuren van sociale media naar foto's van de huizen. Het was voor haar een fijn idee om alvast een beeld te hebben bij wat ze kon verwachten, dus toen bleek dat elk huis zijn eigen sociale mediapagina bleek te hebben kon ze haar geluk niet op. Uren en uren had ze door feeds gescrold en foto's bekeken, net zo lang tot haar algoritme ervan overtuigd was dat ze er al op school zat. Hierdoor had Maire

het gevoel dat het niet helemaal nieuw was en ze de campus al een klein beetje kende. Ondertussen had ze ook al een kleine voorkeur voor een van de huizen ontwikkeld, puur op basis van het uiterlijk van de gebouwen.

‘Waarom heb jij voor deze school gekozen?’ vroeg Charlotte, terwijl ze een koekje in haar mond stopte en haar telefoon even op haar schoot legde.

‘Voornamelijk de omgeving en omdat het lekker afgelegen ligt. Een niet te grote maar ook niet te kleine school sprak me aan. En ze gaven me een beurs, dat speelde natuurlijk ook mee!’

‘Ik had de keuze tussen deze en een school in Engeland, maar ik werd aangetrokken door de bossen en de bergen,’ lachte Charlotte. ‘Hoe heb jij je beurs gekregen?’

‘Ik schreef een essay,’ legde Maire uit. ‘Over wat de invloed van pesten is op de mentale gezondheid en schoolresultaten van tieners.’ De herinnering aan de dag waarop ze te horen kreeg dat ze was toegelaten stond nog helder op haar netvlies. Van spanning had ze moeten overgeven, ook omdat haar ouders nog een beetje overtuigd moesten worden dat het een goed idee was om hun dochter naar een kostschool in Schotland te laten gaan.

‘Wat interessant,’ zei Charlotte. Ze vroeg niet of Maire gepest werd, wat ze fijn vond. ‘Ik heb een muziekbeurs.’

‘Wat gaaf! Wat speel je?’

‘Cello.’

‘Gaaf zeg. Ik zou willen dat ik een instrument kon bespelen. Zelfs de verplichte blokfluitles op de basisschool kwam niemand in mijn buurt ten goede.’

Charlotte dook weer in haar telefoon en Maire bukte zich om haar tas te pakken, die ze tussen haar benen op de grond had gezet. Tussen de paracetamol en hooikoortstabletten vond ze al snel wat ze zocht: haar reispilletjes. Met een slok water spoelde ze er snel een weg, om de strip vervolgens weer in het voorvak van haar rugzak te stoppen.

‘Hé,’ Charlotte wenkte Maire en ze keek op. ‘Sorry trouwens dat ik niet naast je kom zitten. Ik heb beloofd om met Rick te facetimen. Zullen we straks verder kletsen?’

‘Dat is goed,’ zei Maire glimlachend. Nu de bus nog niet vol was, had ze mooi even de tijd om de schoolgids nog eens door te kijken. Ze sloeg

de brochure open op de pagina die ze ondertussen kon dromen: de plattegrond. Haar vingers gleden over het gladde papier en ze kon zich al bijna een voorstelling maken van hoe het er in het echt moest uitzien. Op de foto's zag het statige oude landhuis er fantastisch uit en Maire kon niet wachten om de vele schoolfaciliteiten die er in de twee zijvleugels aangeboden werden, te ontdekken. De lessen werden in een van de later gebouwde bijgebouwen gegeven en zouden voorzien zijn van de nieuwste snufjes.

Op de campus stonden ook de drie huizen waarin de *boarders* sliepen. Als ze zo op school aankwamen zouden ze pas te horen krijgen in welk gebouw ze waren ingedeeld. Voor iedere leerling kon dit per jaar verschillen, waardoor iedereen de hele school leerde kennen. Met een gevoel van gelukzaligheid drukte Maire de schoolgids tegen haar borst. Het was alsof ze in een boek was gestapt!

Plots kwam de bus met een schok in beweging. Meteen greep Maire zich vast om te voorkomen dat ze in Brians nek zou belanden. De oudere man maakte een scherpe bocht en stuurde de bus van de parkeerplaats af.

Hij trapte het gaspedaal flink in en pas toen hij de snelweg opreed, durfde Maire te ontspannen. Haar maag maakte ondertussen indrukwekkende salto's en zodra Brian ook maar een beetje in een rechte lijn reed, maakte Maire gebruik van het moment om het boekje terug in haar tas te stoppen. Nog een letter lezen en haar sandwich zou er aan de verkeerde kant uitkomen.

Charlotte leek nergens last van te hebben; die kletste honderduit met haar vriendje Rick, die af en toe wat terug leek te brommen maar haar vooral aan het woord liet om in detail over haar reis te vertellen.

Maire draaide zich om zodat ze de groep eens goed kon bekijken. De bus zat bij lange na niet vol en ongeveer de helft van de leerlingen had een eigen rij geconfisqueerd. De een leek zenuwachtiger dan de ander en de jongste leek een jaar of twaalf. Superknap dat zo'n jong iemand alleen durfde te komen!

Scott hing languit over de achterbank gedrapeerd. Hij sprak luid en voelde zich duidelijk heer en meester in de bus. Hij kon er vast ook niks aan doen dat alle tienerclichés zich in zijn lichaam hadden samengevoegd. Maire had meteen besloten om bij hem en zijn vriendjes uit de buurt te blijven.

Brian Brown nam een afslag en Maire schoof over de bank met een

klap tegen het raam. Ondanks de bochten bleef hij flink gas geven: hij bezwoer de bochtige wegen alsof hij nog op de snelweg reed. Maire drukte haar voorhoofd tegen het raam en hoopte vurig dat haar broodje niet naar boven zou komen.

Gelukkig was daar het uitzicht om haar af te leiden. Geen woorden konden omschrijven hoe mooi en ongerept het was. Heuvels, bossen zover je kon kijken en een onvoorstelbare kleur paars – waarvan Maire wist dat het heide was – die als een deken over het landschap lag. De foto's hadden er niet om gelogen. Het was er prachtig.

'*Lassies en lads*,' kraakte Brians stem plots door de intercom. 'We zijn onderweg naar Taigh Cloiche: met een halfuurtje verwacht ik de bus te kunnen parkeren. Ik ben Brian Brown, een van de *House Parents* van de school. Zoals jullie ongetwijfeld hebben meegekregen, heeft elk Huis een aantal medewerkers in dienst die jullie verblijf zo aangenaam mogelijk moeten maken. Rectrix McKenzie zal jullie jongelui straks alles uitleggen en aangeven wie er in welk Huis hoort. Morgen komen de andere leerlingen aan, dus jullie hebben een nachtje extra om te settelen. En voor nu: geniet van het uitzicht en onze lokale muziek!'

Onmiddellijk hoopte Maire dat Brian Brown haar *House Parent* zou worden, ondanks de schelle doedelzakmuziek die hij nu op standje doof door de bus liet galmen.

Ondertussen begon iedereen een beetje te wennen aan Brians rijstijl – of het gebrek daaraan – en Maire haalde haar telefoon uit haar tas en zette haar internet aan. Onmiddellijk kwam er een stroom aan berichten binnen, voornamelijk van familie. Zo had haar moeder haar succes gewenst en geëist dat ze zou bellen zodra ze voet op Schotse bodem had gezet. Haar vader had enkel wat duimemojis gestuurd en het appje van haar oma moest ze eerst ontcijferen voordat ze snapte dat de oude vrouw foto's van haar kamer wilde zien. En iets over beren? Vaag herinnerde Maire zich dat ze een maand geleden *Brave* had gekeken met haar neefje en dat oma behoorlijk in de rats zat. Niet dat er beren in Schotland voorkwamen, maar dat wilde ze niet geloven.

Terwijl het landschap voorbij flitste, zakte Maire langzaam weg. Ze schrok wakker toen de bus door een kuil reed en iedereen op z'n stoel liet stuiteren.

Maire keek om zich heen en zag dat het landschap veranderd was.

Om haar heen nieuwe heuvels, nog meer bos en een ruiger landschap van rotsen. En daar, in de verte tussen de bomen door, zag ze het gebouw dat ze herkende van de foto's. Meteen drukte ze haar neus tegen het raam, terwijl Brian Brown de bus een lange oprit op stuurde. De campus, omringd door muurtjes van gestapelde stenen, was te bereiken via een lange laan met aan weerszijden eeuwenoude eiken.

Een geluidje van opwinding ontsnapte uit Maires mond. Het was niet langer een droom: ze waren er echt!

De haag van bomen brak open en een enorm grasveld spreidde zich voor hen uit als een reusachtige groene deken. Aan de andere kant van het gazon stond hét gebouw waar het allemaal om draaide. Het was opgetrokken uit kalksteen en een imposante drie verdiepingen hoog. De zon glinsterde in de vele ramen.

Met open mond keek Maire om zich heen terwijl Brian de weg volgde en de bus stilzette op een grote, ronde oprijlaan voor het hoofdgebouw. In het midden stond een gigantische grote eikenboom, die een schaduw wierp over het bordes.

Een vrouw met een knielange, geruite rok en een keurige, crème-kleurige blouse stond hen op te wachten halverwege het bordes. Ze bestudeerde de nieuwe leerlingen als een havik, maar haar ogen stonden vriendelijk. Haar tijdloze verschijning – ze kon veertig zijn, maar ook zestig – straalde een en al gezag uit. Van haar donkere pumps tot haar strak naar achteren getrokken knot, die met een met parels bezette klem was vastgezet.

'Bedankt, Brian,' zei de vrouw met een Schotse tongval toen hij de deuren opengooide en iedereen veilig en wel voor haar op het plein stond. Haar stem was zangerig en ze gebruikte precies de juiste toon om aan te geven dat je bij haar niet met smoesjes hoefde aan te komen.

'Ze doet me denken aan een kat die elk moment d'r nagels in je kan zetten,' fluisterde Charlotte in Maires oor. Die grinnikte om de vergelijking, maar hield meteen haar mond toen de rectrix een blik hun kant op wierp.

'Graag gedaan Miss McKenzie,' knikte Brian. Hij tikte tegen zijn pet en klom de bus weer in om te vertrekken.

'Wat gebeurt er met onze spullen?' flapte Charlotte er met grote ogen uit.

‘Die worden naar jullie Huizen gebracht,’ legde de rectrix vriendelijk uit. ‘Ik zal jullie straks kenbaar maken wie waar ingedeeld is.’

De vrouw zweeg even zodat iedereen de kans had om te kwetteren. Al snel stierf het geluid weg. Behalve uit een bepaalde hoek. Toen het te lang duurde zei ze: ‘Meneer Petersen, we zijn heel blij dat we je weer mogen verwelkomen dit jaar, hoewel het me teleurstelt dat je na die paar weken afwezigheid volledig lijkt te zijn vergeten wat de afspraken op deze school zijn.’

Scott stopte met praten en draaide zich langzaam – te langzaam – om naar de rectrix. Hij stak zijn handen nonchalant in zijn broekzak en grijnsde. Scott was weinig onder de indruk.

‘Neem een voorbeeld aan je broer, meneer Petersen,’ zei Miss McKenzie streng. ‘Dit jaar wil ik je niet elke week in mijn kantoortje zien, anders stuur ik je regelrecht terug naar Denemarken.’

‘Alsof ik daar zin in heb,’ mompelde Scott.

McKenzie deed alsof ze dat niet hoorde en schraapte haar keel. ‘Welkom op Taigh Cloiche, of zoals onze leerlingen het noemen: Het Stenen Huis. Mijn naam is Annabella McKenzie en ik mag al jaren aan het hoofd van deze prachtige school staan. We zijn een eeuwenoude faculteit met excellent onderwijs waarbij we uitblinken in ons internationale karakter. Dit trimester zijn jullie met zijn drieëntwintigen onze buitenlandse gasten. Uiteraard verwachten we dat jullie binnen een oogwenk volledig mee kunnen draaien. Samen met de *boarders* en de dagleerlingen hebben we tweehonderddertien leerlingen. Bijna honderdvijftig daarvan slapen hier gedurende een groot deel van de week. Morgen komen de andere *boarders* en overmorgen beginnen de lessen. We hebben jullie verspreid over de drie Huizen van onze campus, maar elke woensdagmiddag hebben jullie gezamenlijk les in taal en is er ruimte om elkaar beter te leren kennen. In elk huis wonen Huisouders en een tutor. Bij de Huisouder kan je terecht voor alle niet-school gerelateerde vragen en bij de tutor juist wel voor alle ondersteuning bij jullie academische vordering hier op Taigh Cloiche. Er zal goed voor jullie gezorgd worden.’

Ze keek de groep rond. Haar ogen waren heldergroen. ‘Het zal jullie vandaag wellicht duizelen aan informatie. Bij de Huizen zullen jullie de nodige details horen en op de kamers vinden jullie informatie op papier. Morgenochtend van halfacht tot acht is er ontbijt in het landhuis, om